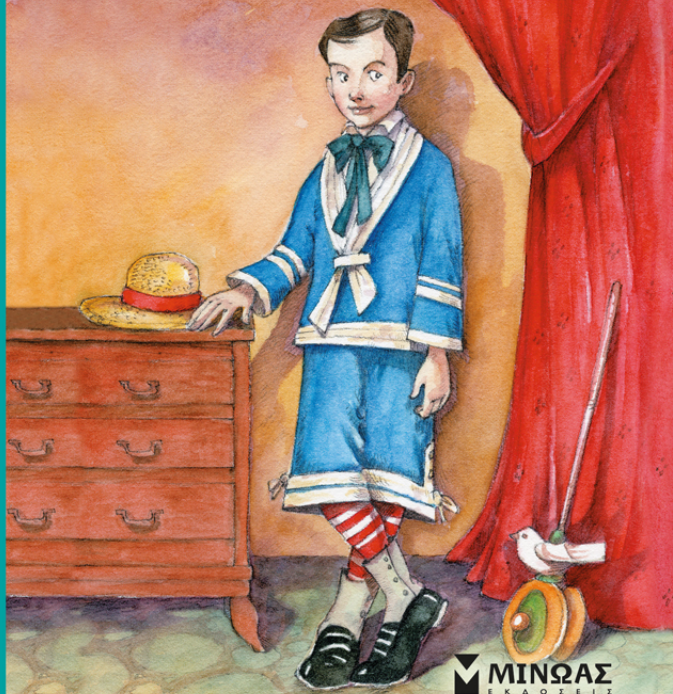

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΔΕΛΤΑ

Τρελαντώνης

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Πηνελόπη Σ. Δέλτα
Τρελαντώνης

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Φεβρουάριος 2012

© Εικονογράφηση εξωφύλλου: Σπύρος Γούσης
Τυπογραφική διόρθωση: Αθηνά Λυρώνη
Προσαρμογή εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-644-6

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΔΕΛΤΑ

ΤΡΕΛΑΝΤΩΝΗΣ

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη επιστρέφει ανανεωμένη

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη, η σειρά που καθιερώθηκε στη συνείδηση του αναγνωστικού κοινού για την ποιότητα και τον σεβασμό της στην παιδική ψυχή, επανακυκλοφορεί ανανεωμένη σε νέες, μοντέρνες εκδόσεις, αποσκοπώντας να κάνει προσιτά σε μικρούς και μεγάλους τα αριστουργήματα της ελληνικής και παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Από τον Ντίκενς και τον Μπαλζάκ έως τον Μαλό και τον Ουγκό, όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς έδωσαν το παρών μέσα από διαλεκτά αριστουργήματα που, κυκλοφορώντας για πρώτη φορά το 1966, μύησαν τους νέους στον κόσμο του πνεύματος και καλλιέργησαν στην παιδική ψυχή ευγενικά αισθήματα και ανώτερα ιδανικά.

Βιβλία που δεν πρέπει να λείπουν από καμία βιβλιοθήκη, επιμελημένες εκδόσεις που χαρίζουν την αίσθηση του κλασικού επανακυκλοφορούν διασκευασμένες και προσεκτικά επιμελημένες με συμπυκνωμένα νοήματα που κεντρίζουν τη δημιουργική φαντασία των παιδιών και με όλες εκείνες τις παιδαγωγικές αξίες που πρέπει να περιέχονται σε ένα καλό παιδικό βιβλίο.

Γιάννης Κωνστανταρόπουλος,
Εκδότης

Οι βόλοι

Ο Αντώνης ήταν πολύ σκάνταλος* και πολύ άτακτος και κάθε λίγο έβρισκε τον μπελά του.

Δεν περνούσε μέρα που να μην έτρωγε δυο τρεις κατσάδες, πότε από τη θεία του, πότε από τη μαγείρισσα, πότε από την Αγγλίδα δασκάλα και πότε από την τραπεζιέρα*, και κάθε λίγο αναγκαζόταν ν' ανακατώνεται ο θείος.

Σαν έφθανε απέξω ο θείος και άκουγε την καινούρια αταξία του Αντώνη, το αγαθό του πρόσωπο αγρίευε όσο μπορούσε, σούρωνε τ' άσπρα του φρύδια και, κουνώντας το σταχτί του κεφάλι, έλεγε αυστηρά:

— Αντώνη, ακούω πάλι πως έκανες αταξίες! Φοβούμαι πως δεν θα τα πάμε καλά!

Αυτές ήταν οι σοβαρές περιστάσεις. Άκουγε η Αλεξάνδρα, η μεγάλη αδελφή, και ντρεπόταν για τον αδελφό της. Άκουγε η Πουλουδιά, η μικρότερη αδελφή, κι ένιωθε την καρδιά της να παίζει τούμπανο. Άκουγε και ο μικρός ο

Αλέξανδρος, καθισμένος στο πάτωμα, με το δάχτυλο στο στόμα, και αποφάσιζε μέσα του πως εκείνος δεν ήθελε να γίνει έτσι κακό παιδί σαν τον Αντώνη.

Και όμως πώς ήθελε να μπορεί να κάνει όσα έκανε ο Αντώνης! Γιατί ο Αντώνης έκανε πολλά δύσκολα πράγματα. Έκανε τούμπες τρεις στη σειρά – και θα έκανε, λέει, και τέσσερις, αν ήταν πιο μεγάλη η κάμαρα και αν δεν χτυπούσε ο τοίχος στα ποδάρια του· σκαρφάλωνε στη γαζία της αυλής· καβαλίκευε στην κουπαστή της σκάλας και κατέβαινε γλιστρώντας ως κάτω· έκανε, πεδώντας με το ένα πόδι, τρεις φορές τον γύρο της αυλής του σπιτιού, χωρίς ν' αγγίξει τον τοίχο· κάθε πρωί, στη θάλασσα, βουτούσε το κεφάλι του στο νερό, κι έμενε τόση ώρα με κλειστό στόμα και ανοιχτά μάτια, και δεν πνιγόταν ποτέ. Και άλλα πολλά έκανε ο Αντώνης.

Έπειτα είχε πάντα γεμάτες τις τσέπες του από τόσους θησαυρούς. Τι δεν έβρισκες μέσα! Καρφιά, βόλους, βότσαλα, σπάγους*, κάποτε και κανένα κομμάτι μαστίχα μασημένη, και, πάνω απ' όλα, το τρίγωνο γυαλί, που είχε πέσει από τον πολυέλαιο της εκκλησίας, και που έκανε τόσα ωραία χρώματα σαν το έβαζες στον ήλιο. Ολόκληρο πλούτο είχαν αυτές οι τσέπες του Αντώνη.

Οι γονείς του Αντώνη, που ζούσαν στην Αίγυπτο, δεν μπόρεσαν να ταξιδέψουν εκείνο το καλοκαίρι, κι εκείνος και τ' αδέρφια του είχαν έλθει στον Πειραιά με τον θείο Ζωρζή και τη θεία Μαριέτα, που δεν είχαν παιδιά, και κάθονταν σ' ένα από τα σπίτια του Τσίλερ.

Επτά ήταν τα σπίτια του Τσίλερ, όλα στην αράδα* κι

ενωμένα· το πρώτο, το ακριανό, μεγάλο, με τρία πρόσωπα, τ' άλλα όλα όμοια, με μια βεραντούλα προς τη θάλασσα, και μιαν αυλή στο πίσω μέρος, προς τον λόφο.

Στο πρώτο, το μεγάλο σπίτι, καθόταν ο Βασιλέας· στο δεύτερο μια Ρωσίδα, Κυρία της Τιμής της Βασίλισσας· στο τρίτο ο Αντώνης με τ' αδέρφια του και τον θείο του και τη θεία, και στ' άλλα παρακάτω διάφοροι άλλοι, που, σαν τον Βασιλέα, είχαν κατέβει από τας Αθήνας να περάσουν τους ζεστούς μήνες του καλοκαιριού κοντά στην Πειραιώτικη θάλασσα.

Κάθε μέρα ο Αντώνης και τ' αδέρφια του πήγαιναν περίπατο με την Εγγλέζα τους δασκάλα, και περνούσαν εμπρός στο μεγάλο σπίτι όπου καθόταν ο Βασιλέας, που είχε μεγάλα σκυλιά του κυνηγιού. Τ' άκουγε ο Αντώνης που γάβγιζαν και τραβούσαν τις αλυσίδες τους, κλεισμένα στην αυλή τους την περιτοιχισμένη, και κάθε φορά ο κρότος αυτός και τα γαβγίσματα ήταν μεγάλος πειρασμός.

Και τα τέσσερα αδέρφια γνώριζαν καλά τα σκυλιά αυτά, και ιδιαίτερα ένα, τον Ντον. Τα έβλεπαν συχνά με τον Βασιλέα, που τα έπαιρνε μαζί του, λυτά, ελεύθερα, κάθε φορά που έβγαινε περίπατο μονάχος.

Ήταν μεγάλος πειρασμός για τον Αντώνη τα σκυλιά αυτά· και κάθε φορά που περνούσε μπρος στο σπίτι του Βασιλέα με την Εγγλέζα δασκάλα του, έμενε πίσω, έκανε ελιγμούς, έβρισκε διάφορες προφάσεις για να πλησιάσει την πόρτα της αυλής, μήπως και τύχει να είναι μισανοιχτή ή μήπως και βρει καμιά χαραματιά, που να τον αφήσει να

δαι τον Ντον, το μεγάλο κανελί σκυλί με τα παράταιρα μάτια, το ένα γαλάζιο και το άλλο πράσινο.

Μα πού να ξεφύγει από το βλέμμα της Εγγλέζας! Ξερή και μονοκόμματη γύριζε αυτή, τη στιγμή που νόμιζε κείνος πως είχε γλιτώσει, τον κεραυνοβολούσε* με μια ματιά και τον συμμάζεψε, κατσουφιασμένο μα δαμασμένο*, στο μπουλούκι των τριών πιο φρόνιμων.

—Είναι κακιά και γρουσουζα... μουρμούριζε ο Αντώνης στις αδελφές του, καμτσικώνοντας* τις πέτρες του δρόμου με κανένα μαδημένο από τα φύλλα του χλωρό κλαδί, που πάντα βρισκόταν ανάμεσα στους θησαυρούς του Αντώνη, προς μεγάλο θαυμασμό του Αλέξανδρου. Είναι τσίφνα* και γρινιάρα...

—Τι είναι; ρωτούσε ο Αλέξανδρος γέροντας ολόκληρος εμπρός από τη δασκάλα, που τον βαστούσε σφιχτά από το χέρι, για ν' ακούσει τη λέξη που του ξέφυγε.

Μ' αμέσως τον τίναζε πίσω η Εγγλέζα, που δεν καταλάβαινε τα ελληνικά, και τον ξανάφερνε στη θέση του πλάι της.

—Σπίηκ Ίγγλις! πρόσταζε με το πιο αυστηρό της ύφος.

Και, μαζεμένα πάλι, την ακολουθούσαν τα τέσσερα αδέρφια, με ίσιες τις ράχες και σφιγμένα τα χείλια, πατώντας κάθε αρχισμένη κουβέντα, για να της δείξουν την αποδοκιμασία τους. Κι έτσι, σιωπηλά, έκαναν τον γύρο του βράχου, ανέβαιναν στον λόφο, απομακρύνονταν από τον περαστικό δρόμο.

Κι εκεί, στη μοναξιά, στις πέτρες και στα ξερά χαμόκλαρα, κάθονταν όλα τ' αδέρφια στην αράδα*, με τα πό-

δια ενωμένα και τα χέρια σταυρωμένα φρόνιμα μπροστά τους, και κοίταζαν από πάνω, ψηλά, τις βαρκούλες που αρμένιζαν μακριά στο πέλαγος, και πιο κοντά, βαθιά, κάτω, στους βράχους, τις πέτρες που ξεχώριζαν μια μια στα διάφανα βαθυγάλαζα νερά της Καστέλας.

Σε λίγο σηκωνόταν η δασκάλα, έκανε πως συγυρίζει τα φορέματά της, κι έβγαζε κρυφά κάτι από την τσέπη της. Ύστερα άνοιγε το βιβλίο της και καθόταν, γυρίζοντας τη ράχη της στα τέσσερα αδέρφια.

Έκανε πως διάβαζε. Μα τ' αδέρφια ήξεραν πως δεν διάβαζε καθόλου. Γιατί ο Αντώνης την είχε δει δυο φορές, που κρυφά έβαζε στα χείλια της μια μπουτίλια με κάτι κανελί μέσα και το έπινε, και πάλι βιαστικά το έκρυβε κάτω από τους φραμπαλάδες της φούστας της.

Τότε άρχιζε η καλή ώρα του Αντώνη και των αδελφών του. Ό,τι ήθελαν έκαναν. Η δασκάλα δεν τους κοίταζε πια. Ο Αντώνης έδινε το σύνθημα, κι ένας ένας σηκωνόταν σιωπηλά και απομακρυνόταν.

Και τότε γινόταν το ανάστα ο Θεός. Έτρεχαν, πηδούσαν, κατέβαιναν στον δρόμο, σκαρφάλωναν στους βράχους, έπεφταν, σηκώνονταν, φώναζαν, δέρνονταν, καβγάδιζαν ή γελούσαν, βουτούσαν στις σκόνες, έπιαναν ακρίδες, μάζευαν βότσαλα, πετούσαν πέτρες, τίποτε πια δεν έβλεπε, ούτε άκουγε η δασκάλα. Χωμένη στο βιβλίο της, ρουφώντας κρυφά την μπουτίλια της, άφηνε τ' αδέρφια ελεύθερα.

Και τι ωραία που ήταν η ελευθερία στον βράχο της Καστέλας! Πουθενά δεν ήταν τόσο ψιλή η σκόνη, τα χα-

μόκλαδα πιο ξερά, τα κλαριά πιο εύκολα να τσακίσουν, οι πέτρες πιο πολλές, το χώμα πιο πλούσιο από θησαυρούς.

Τι δεν έβρισκες εκεί μέσα! Πράσινα και γαλάζια κομμάτια γυαλί, κάποτε και άσπρα, χαλκάδες τενεκεδένιους σκουριασμένους ή καπάκια κουτιών στρογγυλά, σαν ρόδες χωρίς αξόνι* –μα ο Αντώνης έλεγε πως ήταν εύκολο να τους κάνουνι αξόνι* μ' ένα καρφί που θα τα τρυπούσε στη μέση–, κάποτε κανένα κουδουνάκι σιδερένιο χωρίς γλωσσίδι* –που και αυτό διορθωνόταν, βεβαίωνε ο Αντώνης, με μια μεγάλη χάντρα της Αλεξάνδρας, κρεμασμένη σε μια κλωστή –μόνο που η Αλεξάνδρα που είχε πέντε τέτοιες χάντρες, δεν ήθελε να δώσει καμιά–, κάποτε κανένα κομμάτι σκονί ή σπάγο* ή τέλι* μα προπάντων πέτρες, πέτρες όλων των σχημάτων, με φλέβες σταχτιές, μενεξελιές*, τριανταφυλλιές ή μαύρες.

Μια μέρα, η Πουλουδιά βρήκε έναν αληθινό θησαυρό βόλους, βόλους μαύρους, πολλούς, σκόρπιους, μικρούς, ολοστρογγυλους. Ζαλισμένη τους κοίταζε, άφωνη από τη χαρά της. Η πρώτη της σκέψη ήταν να μην φωνάξει τ' αδέρφια της, μην της τους πάρει ο Αντώνης, που πρέσβευε* πως τα κορίτσια δεν πρέπει να παίζουν βόλους, πως έχουν κούκλες και πως αυτές τους αρκούν. Μα ήταν τόσοι πολλοί οι σκόρπιοι βόλοι, αρκούσαν για όλους, ακόμα και για τον Αλέξανδρο, που τόσο τους λαχταρούσε και που ποτέ δεν του δάνειζε τους δικούς του ο Αντώνης.

Φώναξε λοιπόν τ' αδέρφια της.

—Βόλους! Βόλους! Ελάτε να δείτε πόσοι! τους είπε, μαζεύοντάς τους γεμάτη τη φούχτα της.

Ανακούρκουδα* πλάι της, καταχαρούμενος, τους μάζεψε ο Αλέξανδρος έναν έναν και τους φύλαγε στην άλλη παλάμη του. Ο Αντώνης όμως, με τα δυο του χέρια στις τσέπες του πανταλονιού του, δεν το θεώρησε αξιόπρεπο για ένα αγόρι να ενθουσιαστεί με το εύρημα ενός κοριτσιού. Και είπε ακατάδεχτα:

— Οι δικοί μου είναι πιο μεγάλοι!

Και η Αλεξάνδρα, που ακολουθούσε πάντα τον Αντώνη, είπε:

— Και για να τους πετάξουν εδώ, θα πει πως είναι χαλασμένοι!

Απογοητευμένος άνοιξε ο Αλέξανδρος τα χέρια του και οι βόλοι του σκορπίστηκαν στο χώμα. Η Πουλουδιά όμως επέμεινε.

— Πού το ξέρεις πως τους πέταξαν; ρώτησε. Μπορεί ένα αγόρι να τους είχε στην τσέπη του, και να τρύπησε η τσέπη του, και να του έπεσαν όσο περπατούσε. Για δεσ, έχει παντού, εδώ, κι εκεί, και παρακάτω! Θα έτρεχε το αγόρι, και θα έπεφταν οι βόλοι...

— Πφφφ... διέκοψε ο Αντώνης, που είχε πολλή όρεξη να πάρει από τον θησαυρό της αδελφής του, μα που δεν το καταδεχόταν πια, μιας και τον είχε περιγελάσει. Ξέρεις και συ τώρα από αγόρια!

Πειραγμένη στο φιλότιμό της για την περιφρονητική αδιαφορία των αδελφών της, η Πουλουδιά γέμισε την τσέπη της και είπε:

— Καλά. Όταν αύριο μου ζητήσετε τους βόλους μου, εγώ δεν θα σας τους δώσω!

Και κάκισσε και δεν ήθελε να ρίξει με τους άλλους πέτρες στον γιαλό.

Αυτό ήταν το πιο ωραίο τους παιχνίδι. Και παράμερα, λυπημένη, κοίταζε η Πουλουδιά τις πέτρες, που τις πετούσαν τ' αδέρφια της και που πηδούσαν στους βράχους και ξαναπηδούσαν ως κάτω κι έπεφταν, πλουφ, στο νερό.

Το «πλουφ» δεν το άκουγαν, γιατί ήταν πολύ ψηλά, και το νερό πολύ χαμηλά. Μα τους είχε πει ο Αντώνης πως κάνει πάντα «πλουφ» η πέτρα στο νερό, και αν το 'λεγε ο Αντώνης, πρέπει να ήταν αλήθεια. Γιατί ποτέ δεν είπε ψέμα ο Αντώνης.

Και το 'λεγε πάντα ο θεός: «Ο Αντώνης είναι σκάνταλος*, μα ψέματα δεν λέει!».

Και το 'λεγε και η θεία, που του τις έβρεχε συχνά.

Και το 'λεγε η κερα-Ρήνη η μαγείρισσα, που, σαν είχε πονοκέφαλο, έδενε ένα μαντίλι γύρω στο μέτωπό της με φέτες πατάτες ή λεμόνια στα μηνίγγια* της, κι έβριζε μες στα δόντια της κι έλεγε: «Ντελή-Αντώνης, Τρελαντώνης, που κακό να μην τον πιάσει,... γιατί ψέματα δεν ξέρει!».

Το 'λεγε και η Αφροδίτη η τραπεζιέρα*, που ήταν καλή, όσο ήταν άσχημη, που γύρευε να κρύψει από τη θεία τις ζημιές του, μα που τις ομολογούσε ύστερα εκείνος.

Όλα τα ομολογούσε, σαν τον ρωτούσαν. Και τον έτρεμαν τα κορίτσια, μην ομολογήσει και τις δικές τους αταξίες και τα δικά τους μυστικά.

Έτσι, εκείνη την ημέρα που βρήκε τον θησαυρό της, πέρασε η Πουλουδιά μεγάλη στενοχώρια.

Οι κατσίκες

Είχαν επιστρέψει τ' αδέλφια στο σπίτι με την Εγγλέζα δασκάλα, που αισθάνθηκε, λέει, κακοδιάθετη, και ανέβηκε στην κάμαρά της.

Τ' αδέλφια μέιναν στην αυλή για να παίξουν, που ήταν ακόμα μέρα· μα κανένας δεν είχε κέφι για παιχνίδια, γιατί ο Αλέξανδρος, στην επιστροφή εκείνο το απόγεμα, είχε ντροπιάσει την οικογένεια.

— Πώς του ήλθε να το κάνει! είπε η Αλεξάνδρα, σμίγοντας τα δυο της χέρια κάτω από το πιγούνι της.

Ο ένοχος καθόταν στο πεζούλι της πίσω πόρτας του σπιτιού, τα χέρια ακουμπισμένα στην πέτρα όπου απλωνόταν φουντωτή η άσπρη του κεντημένη φουσιτίτσα, τα μάτια πρησμένα από τα κλάματα, το μυτάκι κατακόκκινο, τα χείλια σφιγμένα για να συγκρατήσει τ' αναφιλητά που όλο ξανανέβαιναν. Κοίταζε πότε τη μεγάλη του αδελφή, που φαινόταν ζαλισμένη από το κακό που της ήλθε στο

κεφάλι, τότε τον Αντώνη, που, μισοκρεμασμένος από το τεντωμένο σκοινί της απλώτρας*, ξεχνούσε από την αγανάκτησή του να κάνει τη σβούρα στριφογυρίζοντας στο τακούι του, και τότε την Πουλουδιά, που συνήθως ήταν κόμμα του, μα που κι εκείνη τώρα έσκυβε το μέτωπο κάτω από την οικογενειακή συμφορά.

— Φαντάσου να το ήξερε η μαμά πως είπε: «Βρε συ!» σ' έναν αξιωματικό! είπε αργοπροφέροντας μια μια τις λέξεις του ο Αντώνης.

— Και να σηκώσει και τη γροθιά του! είπε η Αλεξάνδρα.

— Και να χτυπήσει το πόδι του, εμπρός, σαν να τραβούσε σπαθί! πρόσθεσε ο Αντώνης.

— Και σε ποιον; Σ' έναν αξιωματικό! είπε η Αλεξάνδρα.

Ο Αλέξανδρος, στη φοβερή αυτή ενθύμηση*, έλιωσε πάλι στα κλάματα.

— Μα δεν το ήξερα πως ήταν αξιωματικός! είπε ανάμεσα στα δάκρυά του.

— Πώς δεν το ήξερες; Δεν τον είδες, με την άσπρη του στολή και τα χρυσά γαλόνια στο πηλήκιό του; ρώτησε αυστηρά ο Αντώνης.

— Τον είδα... μα τον είδα αφού το είπα!

— Καλά, δεν άκουσες τ' άλογό του που ερχόταν πίσω μας;

— Το άκουσα. Μα νόμιζα πως ήταν ο Μπαρμπαγιάννης Κανατάς!

Στάθηκε μια στιγμή ο Αντώνης να σκεφθεί και να ζυγίσει αυτή την πιθανότητα. Μα τη βρήκε αστήριχτη.

— Αυτά που λες μόνο ένα μωρό σαν και σένα μπορεί

να τα πει! του αποκρίθηκε με το πιο αυστηρό του ύφος. Άκουσες μήπως το τσίκι-τσάκα που κάνουν οι κανάτες του Μπαρμπαγιάννη Κανατά, σαν τρέχει το γαϊδουράκι του;

— Ό-ο-ο-χι... ομολόγησε χαμηλόφωνα ο Αλέξανδρος.

— Και δεν άκουσες το κλοπακλόπ, κλοπακλόπ, κλοπακλόπ, που κάνει το άλογο σαν τρέχει και που δεν μοιάζει καθόλου με το τακ τακ τακ του γαϊδουριού;

— Ναι... τ' άκουσα... αποκρίθηκε ακόμα πιο σιγά ο Αλέξανδρος.

— Και αμέ το κλικικλίκ του σπαθιού στη σέλα; έκανε η Αλεξάνδρα, για να μην μείνει πίσω στην παρατηρητικότητα και την περιγραφή.

Με αυτή την ενθύμηση* του σπαθιού του αξιωματικού, καινούρια δάκρυα του Αλέξανδρου.

Και είπε η Αλεξάνδρα, αναπολώντας πάλι το δράμα:

— Ερχόταν ο αξιωματικός από την Καστέλα... Κι έτρεχε για να πάει σπίτι του... Και βλέπει μπροστά του τέσσερα παιδιά, που θα νόμιζε, βέβαια, πως είναι καλοαναθρεμμένα παιδιά. Κι έξαφνα, το πιο μικρό, γυρνάει πίσω, κάνει απότομα ένα βήμα μπροστά...

— Σαν να έκανε έφοδο! διέκοψε με αγανάκτηση ο Αντώνης.

— Ναι, σαν να έκανε έφοδο! επανέλαβε η Αλεξάνδρα. Και, σηκώνοντας τη γροθιά του, φωνάζει: «Βρε συ!». Και σε ποιον; Σ' έναν αξιωματικό!

Ο Αλέξανδρος ήταν αναλυμένος* πια όλος στα δάκρυα.

— Και δεν θύμωσε ο αξιωματικός, είπε συντριμμένη η Πουλουδιά, κουνώντας πάνω κάτω το κεφάλι της, όπου βάραινε όλη η ντροπή του αδελφού της, και δεν μάλωσε... μόνο γέλασε!

— Ναι, φαντάσου! Γέλασε! επανέλαβε, καταστενοχωρεμένη η μεγάλη αδελφή.

Αυτήν τη φορά απέκανε* ο Αλέξανδρος. Έσκυψε το κεφάλι του στα γόνατά του κι έπνιξε δάκρυα και αναφιλητά στ' άσπρα κεντήματα της φούστας του.

Η Αλεξάνδρα και ο Αντώνης, ακίνητοι, τον κοίταζαν, με όλη την αυστηρότητα που άξιζε το έγκλημά του. Η Πουλουδιά όμως, ίσως γιατί ήταν πιο μικρή και είχε τα κλάματα πιο εύκολα, ίσως γιατί ο Αλέξανδρος στους καβγάδες ήταν πάντα κόμμα της, η Πουλουδιά ένιωσε να γεμίζουν και τα δικά της μάτια δάκρυα και ν' ανεβαίνει κάτι πνιγερό στον λαιμό της, και, σκύβοντας στις πέτρες της αυλής, έβγαλε τους βόλους της από την τσέπη της και άρχισε να παίζει μόνη της, ανοίγοντας όσο μπορούσε πλατύτερα τα μάτια της, για να στεγνώσουν πριν στάξουν τα δάκρυα.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε η φωνή της θείας:

— Αλεξάνδρα! Αντώνη!... Πού είναι τα παιδιά; Και πού είναι η Μις Ράις;

Τα τέσσερα αδέρφια ανορθώθηκαν*. Η Πουλουδιά πέταξε χάμω όλους της τους βόλους και τίναξε τα σκοτισμένα χέρια της· η Αλεξάνδρα έτρεξε στον Αλέξανδρο, του κατέβασε και του έσιαξε την τσαλακωμένη του φούστα, και με το χέρι βιαστικά βρούτσισε* στην κανονική

τους θέσει τα κάπως ανακατωμένα ξανθά του κατσαρά· ο Αντώνης, παρατώντας το σκοινί όπου κουιόταν κρεμαστός, έβαλε τα χέρια του στις τσέπες και κοίταξε, σαν να τον ανακάλυψε πρώτη φορά, ένα βασιλικό φουντωμένο στη γλάστρα του.

Και η θεία, κοντή, στρογγυλή, παχιά, ευκίνητη όμως κι ελαφριά σαν μπάλα λαστιχένια, βγήκε στην αυλή. Μόλις είχε φθάσει απέξω. Φορούσε ακόμη το καπέλο και τα γάντια της.

Έριξε γύρω της μια γοργή ματιά, που περιτύλιξε και τα τέσσερα αδέρφια μεμιάς, και είπε:

— Μόνοι σας; Πού είναι η Μις Ράις;

— Πήγε στην κάμαρά της... άρχισε η Αλεξάνδρα.

Μα τη διέκοψε η θεία:

— Γιατί;

— Ήταν άρρωστη και...

— Δεν βγήκε μαζί σας; διέκοψε πάλι η θεία.

— Ναι, βγήκαμε. Μα, σαν γυρίσαμε, είπε πως ήταν άρρωστη...

Βήματα ακούστηκαν από μέσα, και ο θεός Ζωρζής βγήκε στην πόρτα, κοντός, στρογγυλός, παχύς, με το αγαθό του χαμόγελο, που ξανάνιωνε το σταχτί του κεφάλι και τ' άσπρα του φρύδια.

— Η Μις Ράις είναι πάλι άρρωστη, είπε η θεία γυρνώντας σ' εκείνον.

— Άρρωστη; Τι έπαθε! Καλώς τα παιδιά! Ελάτε στη βεράντα, που ήλθε η θεία Αργίνη με τον Γιάννη...

Μια φωνή της θείας τον διέκοψε:

— Καλέ, τι είναι αυτά; Τι είναι αυτές οι βρόμες στην αυλή μας; Ποιος έμπασε κατσίκες εδώ;

Όλοι γύρισαν σαστισμένοι.

Σκυμμένη εμπρός, σηκώνοντας με τα δυο της χέρια τις φούστες της, στις μύτες των ποδαριών της, σαν να φοβόταν μην λερωθεί πατώντας ολόκληρα τα παχιά της ποδαράκια, κοίταζε η θεία με φρίκη και αηδία τον θησαυρό της Πουλουδιάς σκορπισμένο στις πλάκες.

— Ποιος έβαλε μέσα κατσίκες; επανέλαβε.

— Ποιος έβαλε μέσα κατσίκες; επανέλαβε.

Και φώναξε:

— Ειρήνη!

Στο παράθυρο της κουζίνας παρουσιάστηκε το συγυρισμένο κεφάλι της μαγείρισσας.

— Ορίστε, Κυρία!

— Ποιος έμπασε κατσίκες στην αυλή μας;

— Κατσίκες;

Έσκυψε να δει εκεί που έδειχνε το αμείλικτο δάχτυλο της θείας.

— Πωπώ! έκανε.

Και υποψιάρικα* πρόσθεσε:

— Μην τις έβαλε μέσα ο Αντώνης;

— Εγώ; Όχι! έκανε ξαφνισμένος* ο Αντώνης. Μα πού είναι οι κατσίκες;

— Ε, ανόητε! είπε γελώντας ο θεός. Οι κατσίκες ξανάφυγαν, μ' άφησαν πίσω τους τα... τα σημάδια τους! πρόσθεσε με καινούριο ξεκάρδισμα.

Την ίδια ώρα εμφανιζόταν η Ειρήνη με σκουπάκι και

φαράσι. Και μурμουρίζοντας και γρινιάζοντας: «Τι βρό-
μες... Πωπώ... τι αηδίες... στις παστρικές* μας πλάκες
κιάλας...» μάζεψε όλους τους βόλους της Πουλουδιάς,
γοργά, στο φαράσι της.

Μα η Πουλουδιά δεν στάθηκε να δει και ν' ακούσει το
τέλος της ιστορίας. Από τα πρώτα λόγια του θείου, σαν
κατάλαβε τι ήταν ο θησαυρός της, τρομαγμένη κοίταξε
τ' αδέρφια της. Αντάμωσε* την περιφρονητική ματιά της
Αλεξάνδρας, το κοροϊδευτικό σήκωμα των φρυδιών του
Αντώνη, το ξαφνισμένο*, όλο ρωτήματα μουτράκι του
Αλέξανδρου, και βουλιάζοντας κάτω από το βάρος της
ντροπής, παρακαλώντας μέσα της να την καταπιεί η γη,
δίπλωσε τους ώμους της, χώθηκε σιγά στο κούφωμα της
πόρτας και, ξεγλιστρώντας πίσω από τον θείο, έτρεξε
στη σκάλα, ανέβηκε δυο δυο, μπήκε στην κρεβατοκάμα-
ρά της, που ήταν όλων των αδελφών κάμαρα, και κρύ-
φθηκε πίσω από την κουνουπιέρα της.

Η καρδιά της βροντούσε, όχι πια ταμπούρλο, αλλά
γκρανκάσα*. Τώρα θα ρωτήσει η θεία. Και τώρα θ' απα-
ντήσει ο Αντώνης, που δεν έλεγε ποτέ ψέματα: «Ναι, τις
βρόμες αυτές τις έφερε η Πουλουδιά!». Και δεν ήταν
μόνο αυτό, μα που θα πει: «Γιατί τις πήρε για βόλους!».
Και θα την περιγελάσουν όλοι. Αχ, τι φοβερό να την περι-
γελάσουν όλοι!

Και τα 'πιασε με τα χέρια της, αυτά... Πουφού! Τι αη-
δία! Και θα τη μαλώσει η θεία... και θα της δώσει κανέναν
μπάτσο*... Δεν την έμελε* ο μπάτσος*, το παχύ χεράκι
της θείας δεν πονούσε πολύ, μα η ντροπή, η ντροπή! Και

αυτή την ώρα θα τα λέγανε κάτω. Και ήταν κάτω η θεία Αργίνη και ο εξάδελφος ο Γιάννης! Και θα κορόιδευε ο Γιάννης...

Αυτό ήταν περισσότερο απ' ό,τι μπορούσε να υποφέρει. Σαν τον Αλέξανδρο πρωτύτερα, ξέσπασε κι εκείνη στα κλάματα.

Και τόσο δυνατά έκλαιγε, ώστε δεν άκουσε τον Αντώνη που ανέβηκε και μπήκε στην κάμαρα.

Μα την άκουσε κείνος, και, παραμερίζοντας την κουβιέρα, τη βρήκε ζαρωμένη στη γωνιά της.

— Γιατί κλεις; τη ρώτησε περιφρονητικά.

Ο Αντώνης είχε βαθιά περιφρόνηση για τα κορίτσια, γιατί, λέει, κλαιν για το τίποτα. Εκείνος, σαν αγόρι που ήταν, δεν έκλαιγε ποτέ, όσο και να χτυπούσε, όσο και να πονούσε. Και ούτε σαν έπεσε από τη σκάλα της βεράντας κι έσπασε το κεφάλι του κι έτρεχαν αίματα και του το κόλλησε ο θεός με τσιρότο, πάλι δεν έκλαψε.

Οι αδελφές του του είχαν μεγάλο θαυμασμό γι' αυτό. Και του είχαν και κάποιο σεβασμό, σαν να πούμε, ντρέπονταν να κλαιν μπροστά του. Και τώρα που την τσάκωσε την Πουλουδιά αναλυμένη* στα κλάματα, ντράπηκε κείνη πιο πολύ. Μα πάλι δεν έκανε να το δείξει, και σηκώθηκε χωρίς ν' αποκριθεί.

Και της είπε ο Αντώνης:

— Είσαι μια κουτή! Λερώνεις την αυλή μας και ύστερα κλεις κιόλας!

— Δεν κλαίω γι' αυτό, είπε πειραγμένη η Πουλουδιά.

— Αμέ γιατί κλεις;

— Γιατί...

Στάθηκε να σκεφθεί ποιαν αιτία να προτιμήσει. Και αποφάσισε: «Γιατί θα με μαλώσει η θεία και θα μου δώσει κι έναν μπάτσο*!».

— Φοβητσιάρα! έκανε ο αδελφός της.

Η Πουλουδιά επαναστάτησε.

— Δεν φοβούμαι! διαμαρτυρήθηκε. Και πρώτον το ξέρεις πως δεν πονεί το χέρι της θείας!

— Αμέ τότε;

— Έτσι! Δεν μ' αρέσει να με δέρνουν!

Ο Αντώνης σήκωσε τους ώμους του και πήγε στη μπαλκονόπορτα· και, πιάνοντας την κουπαστή του μπαλκονιού, άρχισε να κλοτσά το ξύλινο περίφραγμα.

— Εσείς τα κορίτσια όλο αφορμές γυρεύετε για να κλαίτε, είπε περιφρονητικά. Και τώρα βρίσκεis αφορμή πως θα σε δείρει η θεία, χωρίς να ξέρεις τίποτα.

— Αφού το ξέρω πως θα με δείρει; είπε η Πουλουδιά, που είχε βγει και αυτή στο μπαλκόνι και είχε πιάσει και αυτή την κουπαστή και κλοτσούσε το ξύλινο περίφραγμα.

— Τίποτα δεν ξέρεις! Γιατί θα σε δείρει;

— Μα δεν της είπες πως εγώ έφερα τους βόλ... δηλαδή... αυτά; έκανε με αηδία.

— Βέβαια όχι... αφού δεν με ρώτησε.

Από τη σαστισμάδα*, της σταμάτησε η Πουλουδιά το κλοτσοκόπημα*. Η χαρά και η ανακούφιση την πλημμύρισαν. Της ήλθε να φιλήσει τον Αντώνη. Μα πάλι δεν το καταδέχθηκε. Ούτε του είπε ευχαριστώ. Έκανε την αδιάφορη και είπε:

— Α, καλά, αν είναι έτσι...

Μα θα το κατάλαβε ο Αντώνης, γιατί η φωνή της δεν ήταν πια κλαψιάρικη. Την κοίταξε από πάνω από τον ώμο του και της είπε:

— Μ' έστειλε η θεία Αργίνη να σε φωνάξω. Μα είναι το πρόσωπό σου σιχαμένο... σκούπισες τα μάτια σου με βρόμικα χέρια... που πιάσανε τους βόλους σου... που-φού! Τι βρόμες!

— Καθόλου! φώναξε αγανακτισμένη η Πουλουδιά.

— Πώς καθόλου; Κοίταξε το πρόσωπό σου στον καθρέφτη!

Φουρκισμένη* πήγε κείνη στον νιπτήρα, έχυσε νερό στη λεκάνη και αποφεύγοντας τον καθρέφτη μπροστά της, βιαστικά σαπούνισε χέρια και πρόσωπο.

Ο Αντώνης την είχε ακολουθήσει. Με το δάχτυλο, κοροϊδευτικά, της έδειξε τις μαυριδερές σαπουνάδες της λεκάνης.

— Όλα αυτά είναι πάστρες*, είπε, είναι οι πάστρες* που βγαίνουν από τους βόλους της δεσποινίδας...

Ένας μπάτσος* του βρεγμένου χεριού της «δεσποινίδας» τού έκοψε τη φόρα. Γύρισε ο Αντώνης και την άρπαξε από τα κατσαρωμένα της φουντωτά μαλλιά. Και ακολούθησε μάχη άγρια, αλλά σιωπηλή, χωρίς φωνές, με σφιγμένα δόντια, μην ακούσει η δασκάλα στην πλαϊνή κάμαρα κι έλθει και ανακατωθεί. Τους καβγάδες τους τ' αδέρφια τούς έβγαζαν πέρα μονάχα, χωρίς ανάμειξη των μεγάλων. Κάθε φορά που ανακατώνονταν οι μεγάλοι, τα πράματα χειροτέρευαν και, μετά τον καβγά, έμε-

ναν τ' αδέρφια μαλωμένα. Ενώ, όταν τα 'βγαζαν πέρα μονάχα, μια φορά που τελείωνε η μάχη, γαλήνευε πάλι ο ουρανός.

Αυτό δεν εμποδίζε τις φοβέρες την ώρα της μάχης. Και τώρα, παλεύοντας με τον αδελφό της, νιώθοντας πως τις τρώει από τον μεγαλύτερό της, σφίγγοντας με λύσσα τα δόντια της, είπε η Πουλουδιά:

— Θα πω του θείου πως μου τράβηξες τα μαλλιά!

Επίσης χαμηλόφωνα, πνιγμένα, της αποκρίθηκε ο Αντώνης:

— Κι εγώ θα πω της θείας πως εσύ έφερες τις κατσικίσες... ξέρεις τι, στην αυλή μας!

Αμέσως παράτησε η Πουλουδιά τη μάχη.

— Αν το πεις, θα είσαι μαντατούρης*! του είπε.

— Εσύ είσαι η μαντατούρα*!

— Καθόλου! Εγώ δεν μαντατεύω*!

— Ούτ' εγώ δεν μαντατεύω*, αν δεν μαντατέψεις* εσύ!

Αυτό ήταν το τέλος του καβγά. Χωρίς άλλες εξηγήσεις, χωρίστηκαν τ' αδέρφια, βρουτσίστηκαν*, συγυρίστηκαν και, ειρηνεμένα, κατέβηκαν στη βεράντα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.